

USNESENÍ

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci žalobců **a) O. M.**, a **b) M. S.**, obou zast. JUDr. Ondřejem Moravcem, advokátem se sídlem Dukelská 15, Hradec Králové, proti žalované **Leoně Doksanské**, ředitelce Mateřské školy Sion se sídlem Na Kotli 1201, Hradec Králové, zast. JUDr. Michalem Pacovským, advokátem se sídlem Nad Rokoskou 38, 180 05 Praha 8, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované o ukončení předškolního vzdělávání žalobce a), t a k t o :

I. Žaloba se o d m í t á .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobci napadli žalobou rozhodnutí žalované ze dne 9. 12. 2009, kterým „ukončila docházku O. M. k předškolnímu vzdělávání v MŠ Sion k 31. 12. 2009“.

Žalobci v úvodu žaloby uvedli, že žalované jako ředitelce mateřské školy, tedy školské právnické osoby, svěřuje zákon č. 561/2004 Sb., školský zákon, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „školský zákon“), mocenská oprávnění na úseku správy školství. Žalobce a) byl do konce roku 2009 žákem mateřské školy Sion. Žalobkyně b) je jeho matkou. Po ukončení docházky žalobce a) do Mateřské školy Sion o něj pečuje osobně, neboť umístění dítěte do jiného předškolního zařízení v průběhu školního roku není z kapacitních důvodů možné.

Hlavním důvodem ukončení docházky měla být skutečnost, že se rodiče žalobce a) nedostavili k osobnímu jednání, jehož termín stanovila žalovaná dopisem ze dne 4. 12. 2009 na den 11. 12. 2009. Přitom otec žalobce a) se z jednání omluvil dopisem ze dne 9. 12. 2009 z důvodu enormního pracovního vytížení, když zároveň uvedl, že omluva nemá být vnímána jako jeho nezájem o další vzdělávání žalobce a) v Mateřské škole Sion. Vedle tohoto důvodu, který žalovaná v napadeném rozhodnutí označila za ideovou věc, zmínila také skutečnost, že Mateřská škola Sion od rodičů žalobce a) neobdržela ke dni vydání napadeného rozhodnutí dlužné platby

za měsíce říjen a listopad, ani žádost o poskytnutí dotace na rodičovský příspěvek ve smyslu podmínek Mateřské školy Sion.

Uvedeným rozhodnutím byl žalobce a) zkrácen na svém právu vzdělávat se prostřednictvím školského zařízení zařazeného do vzdělávací soustavy České republiky ve smyslu § 7 odst. 1 školského zákona. Právo na vzdělání je totiž veřejným subjektivním právem, které na základě čl. 33 odst. 1 Listiny základních práv a svobod požívá přímé ústavní ochrany. Napadené rozhodnutí tedy je rozhodnutím dle § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), když školský zákon nepřipouští proti tomuto rozhodnutí žádný opravný prostředek.

Nezákonnost napadeného rozhodnutí spatřovali žalobci dále v tom, že docházka žalobce a) k předškolnímu vzdělávání nebyla ukončena z důvodu aprobovaného školským zákonem. Ten stanoví v § 35 taxativní výčet důvodů, ze kterých je ředitel mateřské školy oprávněn předškolní vzdělávání ukončit. Mezi nimi ovšem není ten důvod, že se zákonný zástupce, navíc řádně a včas omluven, nedostaví na osobní jednání stanovené ředitelem mateřské školy, ani tzv. ideové důvody zmiňované žalovanou. Otec žalobce a) jej vodil každé ráno do školky, takže pokud byla potřeba osobní schůzky skutečně naléhavá, nebyl problém jej zastihnout.

Naplněn nebyl ani důvod ukončení předškolního vzdělávání ve smyslu § 35 odst. 1 písm. d) školského zákona. Rodiče zaplatili úplatu za vzdělání žalobce a) ve smyslu § 123 školského zákona a nejsou si vědomi žádných nedoplatků. Tím méně nedoplatků, na které by byli žalovanou písemně upozorněni ve smyslu § 35 odst. 1 školského zákona. Školné byla hrazeno ve výši sjednané ke dni zahájení školního roku 2009/2010. Zvýšení úplaty nebylo sjednáno a nebyl jim doručen ani žádný úkon Mateřské školy Sion ani jejího zřizovatele, který by směřoval ke zvýšení této úplaty. Rodiče dětí navštěvujících mateřskou školu byli oznámením vyvěšeným na nástěnce vyzváni k podání žádosti o dotace na rodičovské příspěvky do 30. 11. 2009 s tím, že k tomuto datu se garantovalo kladné vyřízení žádosti. Zákonní zástupci žalobce a) dopisem doručeným dne 30. 11. 2009 o poskytnutí dotace požádali. O žádosti však dodnes rozhodnuto nebylo. Uvedenou žádost je přitom nutno posoudit jako žádost o snížení nebo prominutí úplaty za vzdělávání ve smyslu § 123 odst. 4 školského zákona. Podání takové žádosti dle žalobců představuje překážku pro vydání rozhodnutí o ukončení předškolního vzdělávání podle § 35 odst. 1 písm. d) školského zákona, neboť to výslovně umožňuje ukončení vzdělávání z důvodu prodlení s hrazením úplaty pouze v případě, že zákonný zástupce nedohodne s ředitelem jiný termín úplaty. Mezi zákonnými zástupci a Mateřskou školou Sion však shoda o výši úplaty, která má být za vzdělání žalobce a) hrazena, nebyla. Mateřská škola Sion uplatňovala požadavky, které byly v rozporu s uzavřenou dohodou i obecně závaznými právními předpisy, přičemž rodiče žalobce a) využili možnosti nabídnuté přímo Mateřskou školou Sion a požádali o placení dotovaného školného.

K otázce výše úplaty žalobci dodali, že dle jejich názoru není žalovaná oprávněna ji po zahájení školního roku měnit. Připuštění jednostranné změny výše

úplaty ze strany vzdělávacího zařízení v průběhu školního roku by vedlo ke zcela nepřijatelným důsledkům nejen do práv žalobce a), ale celé jeho rodiny a má též celospolečenské dopady. Ukončení docházky v průběhu školního roku reálně znemožňuje zařazení dítěte do jiného předškolního zařízení dříve, než na začátku příštího školního roku. Pokud se předškolní zařízení pokouší o zvýšení výše úplaty v průběhu školního roku, zneužívá tím tíseň rodičů, kterým často nezbude, než se s takovým postupem smířit. Dle žalobců musí být výše úplaty postavena najisto již při nástupu dítěte do školky.

Po ukončení docházky žalobce a) do Mateřské školy Sion o něj byla žalobkyně b) nucena pečovat osobně. Žalobce a) tak byl vytržen z přirozeného dětského prostředí a ztratil potřebný kontakt se svými vrstevníky, což může nepříznivým způsobem ovlivnit jeho zdravý vývoj. Napadeným rozhodnutím bylo zasaženo i právo rodičů žalobce a) vychovávat syna podle svého uvážení v mezích vytvořených obecně závaznými právními předpisy. Toto právo je chráněno na ústavní úrovni dle čl. 32 odst. 4 Listiny a jedná se o veřejné subjektivní právo. V daném případě žalobkyně b) legitimně očekávala, že předškolní vzdělávání jejího syna bude pokračovat po celý školní rok, pokud budou jeho zákonní zástupci řádně plnit své zákonné povinnosti vůči předškolnímu zařízení. Toto očekávání však bylo zklamáno a po vydání napadeného rozhodnutí byla nucena přizpůsobit svůj rodinný a osobní život nové situaci. Cítí se tak dotčena i na ústavně zaručeném právu na respektování svého soukromého a rodinného života chráněného čl. 10 odst. 2 Listiny a čl. 8. Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Ústavní pořádek České republiky, zejména čl. 32 odst. 4 Listiny ve spojení s jejím čl. 33, zakládá přímo vynutitelné veřejné subjektivní právo na vzdělání, jehož se vůči státu, jeho orgánům i jiným subjektům, na které stát delegoval svojí pravomoc, mohou samostatně dovolávat i rodiče nezletilých dětí.

Žalobci proto navrhli, aby krajský soud žalobou napadené rozhodnutí žalované zrušil.

Žalovaná podala k žalobě vyjádření. V první řadě namítla nepřípustnost žaloby, neboť není správním orgánem. Mateřská škola Sion je dle § 8 školského zákona školskou právnickou osobou, která byl zřízena registrovanou církevní organizací. Zřizovatele škol a školských zařízení lze rozdělit do dvou kategorií, a to na tzv. veřejné zřizovatele, jejichž postavení je upraveno právními předpisy veřejného práva (jedná se o stát, kraj, obec a dobrovolný svazek obcí), a tzv. neveřejné zřizovatele (jedná se o registrované církve a náboženské společnosti, kterým bylo přiznáno oprávnění k výkonu zvláštního práva zřizovat církevní školy a také ostatní právnické a fyzické osoby). Veřejným zřizovatelům školský zákon ukládá zákonnou povinnost zajišťovat vzdělávání a školské služby ve vymezených oblastech a k tomu zřizovat příslušné školy a školská zařízení. Kdežto neveřejní zřizovatelé zákonnou povinnost zřizovat školy a školská zařízení nemají a jedná se o jejich svobodné rozhodnutí a dobrovolnou aktivitu. Protože zřizovatelem Mateřské školy Sion je neveřejný zřizovatel, rozhodovací činnost žalované se neřídí školským zákonem, ale její povinnosti a kompetence plynou ze smluvních dohod, které jsou uzavírány mezi školkou a mezi žáky, respektive jejich zákonnými zástupci, tj. dohod

na které zákonní zástupci žáků přistupují. Na její rozhodovací činnost se proto nevztahuje ani zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů. Pokud žalovaná rozhodla o ukončení školní docházky žalobce a) k předškolnímu vzdělávání, nerozhodovala jako správní orgán dle § 165 odst. 2 písm. b) školského zákona. Toto ustanovení se vztahuje pouze na ředitele škol a školských zařízení zřizovaných veřejným zřizovatelem. Vztah Mateřské školy Sion a žalobce a) je tak postavem na smluvním principu a žalovaná není správním orgánem, a proto přezkum jejího rozhodnutí ve správním soudnictví je nepřípustný. Případné spory je oprávněn řešit soud v občanskoprávním řízení.

Dále namítla nedostatek žalobní legitimace ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. a to na straně žalobce a). V žalobě totiž není uvedeno, že by jej jako nezletilého zastupoval někdo ze zákonných zástupců, buď žalobkyně b) jako matka nebo jeho otec T. M. Zákonné zástupce žalobní návrh neobsahuje.

Pokud by hypoteticky bylo možno připustit, že napadené rozhodnutí lze považovat za rozhodnutí vydané správním orgánem., pak žalovaná nemůže být ve sporu pasivně legitimována. Podle § 130 odst. 2 školského zákona totiž orgány školské právnické osoby u školských právnických osob, které nejsou subjektem veřejného práva (tzn. jsou zřizovány dle § 124 odst. 2 písm. b) školského zákona) jsou nejen ředitel, ale také rada. Pokud by tedy nestátní mateřská škola mohla být správním orgánem, pak by žalovanou stranou musela být školská právnická osoba, nikoliv ředitelka. Ta jako fyzická osoba ani nemá úplné pravomoci k naplnění eventuálního rozsudku a ten by byl nevykonatelným.

Žalovaná se dále se zdůrazněním, že tak činí s ohledem na shora uvedené názory nad rámec projednávané věci, vyjádřila ke smluvnímu vztahu mezi Mateřskou školou Sion a žalobci, když uvedla jednotlivé písemnosti a jejich stručný obsah, které si mezi sebou Mateřská škola Sion a rodiče žalobce a) ohledně výše úplaty vyměnili a které rozhodnutí o ukončení docházky žalobce a) předcházeli. K tomu závěrem sdělila, že ze strany rodičů žalobce a) došlo k porušení smluvních podmínek pro docházení do Mateřské školy Sion, neboť rodiče neuhradili dlužné školné dle platného ceníku, a to ani přes opakované výzvy. Tím porušili smluvní závazek a žalovaná byl oprávněna docházku žalobce a) ukončit. Navrhla proto, aby krajský soud žalobu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. nebo dle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s., popřípadě dle § 46 odst. 2 s. ř. s.

K vyjádření žalované podali žalobci repliku. Aktivní legitimace obou žalobců je dle jejich názoru odůvodněna zněním § 65 s. ř. s, když důvody, o které oba žalobci svou aktivní legitimaci opírají, jsou podrobně vylíčeny v žalobě. Pasivní legitimace žalované je dána zněním § 69 s. ř. s. Nesprávné označení strany žalované navíc není vadou žaloby.

Žalobu považují za přípustnou, protože se jí domáhají ochrany svých veřejných subjektivních práv. Podle § 1 odst. 1 správního řádu jsou správními orgány též fyzické osoby, pokud vykonávají působnost v oblasti veřejné správy. Žalovaná vykonává působnost na úseku školství na základě § 131 školského zákona.

Pravomoc ředitele školy rozhodnout o vyloučení dítěte z předškolního vzdělávání je zvlášť upravena také v § 35 téhož zákona. Toto ustanovení se aplikuje bez ohledu na to, kdo je zřizovatelem mateřské školy. Mateřská škola Sion byla rozhodnutím Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy zařazena do soustavy škol a školských zařízení a není soukromým zařízením podnikatele, předmětem jehož podnikání je hlídání dětí. I mateřská škola zřízená registrovanou církví je povinna poskytovat dětem vzdělání zákonem předepsaným způsobem. Skutečnost, že neveřejní zřizovatelé nemají povinnost školu zřizovat, považují žalobci za irelevantní. Školy zařazené do soustavy škol a školských zařízení jsou podrobeny shodnému právnímu režimu, pokud školský zákon nestanoví jinak. A to, pokud jde o ukončení studia, nestanoví. Závěr žalované, že se její rozhodovací činnost neřídí školským zákonem nemá ve školském zákoně ani v jiném obecně závazném předpise oporu. Žalobci tak považují vztah mezi nimi a Mateřskou školou Sion za vztah veřejnoprávní, žalovaná vystupovala vůči nim jako ředitelka mateřské školy v pozici nositelky veřejné moci. Její dopis ze dne 9. 12. 2009 má povahu rozhodnutí, nikoliv ukončení smluvního vztahu, jedná se o doslovný přepis § 35 odst. 1 školského zákona. Samotná skutečnost, že zřizovatelem Mateřské školy Sion není stát, nýbrž církev, nevede bez dalšího k závěru, že práva dotčená rozhodnutím žalované nejsou veřejnými subjektivními právy ve smyslu § 2 s. ř. s. I osoby, na které stát přenáší některé své povinnosti, mohou být v zákonem stanovených případech nositeli veřejné moci, a proto jejich rozhodnutí nemohou být vyňata z režimu správního soudnictví.

Dle žalobců je třeba vzít v úvahu i potřebu na zajištění efektivní ochrany subjektivních práv před jejich porušováním. Pokud by soudy ve správním soudnictví neměly být k projednání věci příslušné, vyvstává otázka alternativní ochrany subjektivních práv žalobců, aby soudy dostály své povinnosti takovou ochranu poskytovat. Civilní právo procesní (konkrétně část třetí občanského soudního řádu) takové prostředky dle žalobců k dispozici nemá. Proto i z hlediska hodnotového a právně politického představuje řízení podle s. ř. s. optimální prostředek ochrany subjektivních práv žalobců. V souvislosti s tím znovu poukázali na trend přesunu některých tradičních úloh státu na soukromé osoby. Tím se ale nevytrácí veřejnoprávní povaha těchto státních funkcí.

Pokud jde o polemiku ohledně jednání o výši úplaty za vzdělávání, žalobci poukázali na to, že Mateřská škola Sion si nepočínala jako rovnocenný účastník smluvního vztahu, ale ke změně smluvních podmínek přistupovala jednostranně, v rozporu s § 493 občanského zákoníku. V rekapitulaci korespondence pak žalovaná opomněla zmínit dopis otce žalobce a) ze dne 27. 11. 2009, v němž požádal o placení tzv. dotované ceny. O této žádosti žalovaná nijak nerozhodla, ani se k ní nevyjádřila. Místo toho vydala rozhodnutí o ukončení předškolního vzdělávání. Žalobci proto trvali na zrušení žalobou napadeného rozhodnutí žalované.

V reakci na to podala žalovaná dupliku. Znovu zdůraznila, že mateřská škola Sion je škola církevní, a proto nebylo povinností žalované při rozhodnutí o ukončení školní docházky žalobce a) postupovat dle § 35 školského zákona. Proto ani žádné rozhodnutí ve smyslu správního řádu nevydala. Dopisem ze dne 9. 12. 2009 písemnou formou jeho rodičům tuto skutečnost oznámila a velmi podrobně uvedla

důvody, které ji k tomu vedly. Ty by obstály, i kdyby se posuzovaly dle § 35 školského zákona.

Pokud by se skutečně mělo jednat o rozhodnutí ve smyslu tohoto ustanovení, pak proti němu měli rodiče žalobce a) podat odvolání k příslušnému krajskému úřadu, což neučinili. Pokud by tedy věc spadala pod režim správního řízení, pak dle žalované nesplnili předpoklad dle § 247 odst. 2 o. s. ř.

Ta dále podotkla, že ani řízení o přijetí dítěte do Mateřské školy Sion neprobíhá dle režimu správního řádu. Ani v těchto případech žalovaná nevydává rozhodnutí o přijetí či nepřijetí dítěte. S rodiči je uzavřena Dohoda o podmínkách školky Sion a to po podání přihlášky. Taková dohoda byla dne 1. 5. 2007 uzavřena i s rodiči žalobce a). V závěru dupliky žalovaná zopakovala námitku nedostatku pasivní legitimace, neboť žaloba by měla hypoteticky směřovat na příslušný krajský úřad, který měl ve věci rozhodovat jako odvolací orgán.

Při jednání soudu dne 18. 1. 2011 zůstaly obě strany sporu na svých stanoviscích. V podstatě zopakovaly argumenty, které uvedly ve svých písemných podáních a ty, které považovaly za zvláště důležité, zdůraznily. Otec žalobce a) podrobně popsal průběh jednání mezi rodiči žalobce a) a žalovanou, která probíhala na podzim roku 2009 a předcházela ukončení předškolní docházky žalobce a) v Mateřské škole Sion. Závěrem setrvaly obě strany sporu i na svých procesních návrzích.

O věci usoudil krajský soud následovně.

Od 1.1.2003 nabyl účinnosti zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen "s.ř.s."). Dle § 2 této právní normy poskytují soudy ve správním soudnictví ochranu veřejným subjektivním právům fyzických i právnických osob způsobem stanoveným tímto zákonem a za podmínek jím nebo zvláštním zákonem daných a rozhodují v dalších věcech, v nichž tak citovaný zákon stanoví. Podle § 4 odst. 1 s. ř. s. soudy ve správním soudnictví rozhodují, mimo jiné, o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy.

V dané věci tak krajský soud musel v první řadě zodpovědět otázku, zda napadené rozhodnutí podléhá přezkumu soudů ve správním soudnictví či nikoliv, tedy zda krajský soud má pravomoc o žalobě rozhodovat. Tato otázka se ostatně stala i předmětem polemiky obou stran sporu, jak plyne ze shora uvedeného.

V souvislosti s tím se krajský soud snažil seznámit s případnou judikaturou soudů, která by se otázkou povahy rozhodnutí ředitelů škol a školských zařízení zabývala. Předně konstatoval, že se mu nepodařilo dohledat, že by v takové věci již v minulosti rozhodl kompetenční senát dle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování

některých kompetenčních sporů, do jehož pravomoce takový kompetenční spor spadá.

Podobnou skutkovou i právní situací se však zabýval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 13. 2. 2008, č.j. 3 As 39/2007-80; dostupné na www.nsoud.cz. Dospěl k závěru, že rozhodnutí ředitelky školy o individuálním studijním plánu studenta soukromé školy v rámci jeho studia sjednaného dle dvoustranně uzavřené dohody o podmínkách studia na základě přijímacího řízení nemá veřejnoprávní povahu a není rozhodnutím právnické osoby v oblasti veřejné správy. Na tom nemůže nic změnit skutečnost, že i na soukromou školu se vztahuje školský zákon. To dle Nejvyššího správního soudu znamená jen tolik, že ředitelka školy je vázána školským zákonem, avšak napadené rozhodnutí vydala z pozice subjektu, který je se studentem ve smluvním vztahu o podmínkách studia na základě soukromoprávní smlouvy.

Předmětné rozhodnutí ředitelky školy v uvedené věci bylo tedy svojí povahou odlišné od toho, jehož přezkumu se nyní domáhají žalobci, navíc citovaný právní názor Nejvyššího správního soudu se vztahoval ke znění zákona č. 564/1990 Sb., o státní správě a samosprávě ve školství, ve znění pozdějších předpisů, který byl s účinností od 1. 1. 2005 zrušen školským zákonem. Přesto však dle názoru krajského soudu je řada závěrů vyslovených v odůvodnění citovaného rozsudku využitelná také v rámci současné právní úpravy, tedy i pro přezkoumávanou věc. Krajský soud vyjímá z odůvodnění citovaného rozsudku následující : *„Žalovaná, jako právnická osoba soukromého práva, může být správní orgánem dle s. ř. s. jedině tehdy, byla-li jí zákonem svěřena pravomoc a působnost v oblasti státní správy, tj. v těch záležitostech, ve kterých je na ní přeneseno rozhodování o veřejných subjektivních právech. Ředitel soukromé školy není orgánem státní správy. Podle ust. § 3 zákona o státní správě a samosprávě ve školství však vykonává ředitel školy v případech vyjmenovaných v ust. § 3 téhož zákona státní správu ve školství. Vydávání rozhodnutí o udělení individuálního studijního plánu toto ustanovení neobsahuje. Městský soud v Praze tedy správně naznal, že ačkoliv se na činnost soukromé školy vztahují obecně závazné předpisy pro základní školy, střední školy nebo speciální školy, není rozhodnutí ředitelky soukromé školy v jakékoli oblasti její činnosti vždy rozhodnutím orgánu, který vykonává státní správu ve školství podle § 1 písm. a) zákona č. 564/1990 Sb. Rozhodnutí ředitelky školy v tomto konkrétním případě tedy nemá veřejnoprávní povahu, není rozhodnutím právnické osoby v oblasti veřejné správy.....Napadené rozhodnutí tedy vydala ředitelka školy z pozice subjektu soukromé školy, který je se studentem ve smluvním vztahu o podmínkách studia na základě soukromoprávní smlouvy. Nejednalo se o výkon veřejné správy aktem, kterým by ředitelka vrchnostenským způsobem rozhodovala o právech a povinnostech žáka-stěžovatele. O rozhodnutí v oboru veřejné správy jde totiž tam, kde je pro druhou stranu právního vztahu autoritativně, mocensky určováno, co je právem a co povinností, a přičemž účastníci takového vztahu nemají v tomto vztahu rovné postavení.“*

S těmito závěry se krajský soud plně ztotožnil a jak již uvedl, dle jeho názoru je možné je přiměřeně využít i pro posouzení charakteru žalobou napadeného

rozhodnutí. Shodnou právní konstrukci totiž obsahuje i současný školský zákon. Ten při definici postavení ředitele školy a školského zařízení, respektive při stanovení jeho práv a povinností, důrazně rozlišuje, zda se jedná o ředitele školy, která má tzv. veřejného zřizovatele, a ředitele školy, založené zřizovatelem neveřejným (srovnej například ustanovení § 124 odst. 2, § 131, § 164 nebo § 165 školského zákona). A právě ustanovení § 165 odst. 2 školského zákona (nikoliv ustanovení § 131, jak se mylně domnívají žalobci) obsahuje vymezení případů, kdy ředitel školy a školského zařízení je zmocněn vykonávat státní správu ve školství. Ustanovení zní : „ *Ředitel školy a školského zařízení, které zřizuje stát, kraj, obec nebo svazek obcí, rozhoduje o právech a povinnostech v oblasti státní správy v těchto případech:*“ Mezi tyto případy pak dle písm. b) patří i ukončení předškolního vzdělávání podle § 35 školského zákona.

Z uvedeného je zřejmé, že zákon zmocňuje k výkonu státní správy v uvedených případech výhradně ředitele škol a školských zařízení zřízených veřejným zřizovatelem. Mezi ty Mateřská škola Sion nepatří. Z obsahu správního i soudního spisu vyplývá, že jejím zřizovatelem je Sbor jednoty bratrské v Hradci Králové – Sion, tedy zřizovatel tzv. neveřejný. Tuto skutečnost nezpochybňovala ostatně ani jedna ze stran sporu.

Na základě shora uvedeného dospěl krajský soud k závěru, že rozhodnutí ředitelky církevní mateřské školky o ukončení předškolního vzdělávání dle § 35 školského zákona není rozhodnutím v oblasti státní správy. O žalobě proti takovému rozhodnutí je příslušný rozhodnout soud v občanském soudním řízení.

Dle § 46 odst. 2 s. ř. s. soud návrh odmítne také tehdy, domáhá-li se navrhovatel rozhodnutí ve sporu nebo v jiné právní věci, o které má jednat a rozhodnout soud v občanském soudním řízení, anebo domáhá-li se návrhem přezkoumání rozhodnutí, jímž správní orgán v mezích své zákonné pravomoci v soukromoprávní věci. V usnesení o odmítnutí návrhu musí být navrhovatel poučen o tom, že do jednoho měsíce od právní moci usnesení může podat žalobu a ke kterému věcně příslušnému soudu.

S ohledem na shora uvedené závěry krajského soudu taková situace v přezkoumávané věci nastala, a krajský soud proto musel žalobu s odkazem na § 46 odst. 2 s. ř. s. odmítnout.

Ohledně nákladů řízení postupoval krajský soud s odkazem na § 60 odst. 3 s. ř. s., dle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

Poučení :

Žalobci mohou do jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení podat žalobu k Okresnímu soudu v Hradci Králové.

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.)

Proti pravomocnému rozhodnutí je přípustná kasační stížnost, kterou lze podat z důvodů uvedených v § 102 a násl. s.ř.s. ve lhůtě dvou týdnů po doručení rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ke Krajskému soudu v Hradci Králové. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 25. ledna 2011

JUDr. Jan Rutsch, v. r.
předseda senátu